

BEVEZETŐ SOROK

Id. Márkodi Siklódi Sándor tanár úr, Felvinc történeti emlékeinek szenvedélyes búvárlója, jelenének odaadó megfigyelője mindjárt könyve első dolgozatában felvet egy megfontolásra érdemes kérdést: „milyen jövőre számíthatnak a település magyar lakói? A kérdésre nem könnyű a válasz – folytatja –, hiszen a település jövője nem elválasztható az ország – Románia – jövőbeni fejlődési pályájától. E sorok írója bízik abban, hogy a felvinci magyarság» megfogyva bár, de törve nem!«, továbbra is képes lesz fenntartani folytonosságát, megmaradását e helységben, évezredes szülőföldjén. Ez nemcsak a vidék, hanem az egész erdélyi magyarság jövőjének alakulásától is függ, ugyanúgy, mint fordítva is: a helyi közösségek boldogulásának szummája jelenti a nemzet boldogulását mindenkor.”

Ezek a megállapítások tagadhatatlanul mind helytállóknak tetszenek, csupán azt kell eldöntenünk, mi az elsődleges, mire kell elsősorban figyelni: az ország pályájára-e vagy a helyi közösség lehetőségei szerinti legnagyobb fokú önérvényesítésére, arra, hogy saját életét a legteljesebben élje meg?

A kérdésen töprengők figyelmébe ajánljuk Lázár Imrének, a kisebbségi lét egyik neves tanulmányozójának szavait: „a kisebbség a maga táji-történeti otthonosságában nem kisebbség és nem többség – hanem az otthonos bentlét alanya ...”

Ez tehát a fő szempont, az otthonosság elérése. Első látásra talán nem tűnik nyilvánvalónak, de e könyv is az otthonosságot akarja építeni. Mert az otthonosság gazdasági, környezeti feltételei mellett fontos tényező a helyi közösség időben messzire nyúló gyökérzete is: a felvinci dombokon szövődött élet alakulásának, szerveződésének, olykor-olykor súlyosan megsérült szövetének, de szívós megújulásainak emlékezte, ismerete.

Nem véletlen, hogy Siklódi tanár úr érdeklődését elsősorban a közösség életében oly fontos szerepet játszó, legnagyobb hagyományú intézmények keltették fel: az egyház és az iskola, és csaknem negyven

év kutatómunkájával kiemelte a feledés homályából ezek történeti emlékeit, adatait. Nem mellőzte azonban – igen helyesen – a Felvincen ragyogóan működő olyan egyesületeket sem, mint a dal-egylet vagy a polgári olvasókör, hiszen ezek is, túl azon, hogy a nemzeti kultúrába való bekapcsolódásra nyújtottak lehetőséget, a közösségi összetartó erő ápolására, a közösség élményszerű megélésére adtak alkalmat.

A könyv kivitelezői is azzal a szándékkal nyújtják át az olvasónak e könyvet, hogy általa valamiképp életüket gazdagítsák, magabiztoságukat fokozzák, egyúttal arra is biztatva őket, hogy folytassák Siklódi tanár úr munkáját, kutassák, meséljék tovább Felvinc történetét, s maguk is hozzanak létre minél több emlékezetre méltó dolgot a jelenben.

A SZERKESZTŐ